पुराणि न च तं शेकुर्द्दानवाः प्रतिवीक्षितुं । शरं कालाग्निसंयुक्तं विष्णुसोमसमायुतं ।
पुराणि दग्धवन्तं तं देवी याता प्रवीक्षितुं । बालमङ्कगतं कृत्वा स्वयं पञ्चशिखं पुनः । ९५०५
उमा जिज्ञासमाना वै कोऽयमित्यब्रवीत् सुरान् । असूयतश्च शक्रस्य वज्रेण प्रहरिष्यतः ।
बाहुं सवज्रं तं तस्य क्रुद्धस्यास्तम्भयत् प्रभुः । प्रहस्य भगवास्तूर्णं सर्व्वलोकेश्वरो विभुः ।
ततः संस्तम्भितभुजः शक्रो देवगणैर्वृतः । जगाम ससुरस्तूर्णं ब्रह्माणं प्रभुमव्ययं ।
ते तं प्रणम्य शिरसा प्रोचुः प्राञ्जलयस्तदा । किमप्यङ्कगतं ब्रह्मन् पार्व्वत्या भूतमद्भुतं ।
बालरूपधरं दृष्ट्वा नास्माभिरभिवादितः । तस्मात्त्वां प्रष्टुमिच्छामो निर्जिता येन वै वयं । ९५८०
अयुध्यता हि बालेन लीलया सपुरन्दराः । तेषां तद्वचनं श्रुत्वा ब्रह्मा ब्रह्मविदाम्बरः ।
ध्यात्वा स शम्भुं भगवान् बालञ्चामिततेजसं । उवाच भगवान् ब्रह्मा शक्रादींश्च सुरोत्तमान् ।
चराचरस्य जगतः प्रभुः स भगवान् हरः । तस्मा ् परतरं नान्यत् किञ्चिदस्ति महेश्वरात् ।
यो दृष्टो ह्युमया सार्द्धं युष्माभिरमितद्युतिः । स पार्व्वत्याः कृते देवः कृतवान् बालरूपतां ।
ते मया सहिता यूयं प्रापयध्वं तमेव हि । स एव भगवान् देवः सर्व्वलोकेश्वरः प्रभुः । ९५८५
न सम्बुबुधिरे चैनं देवास्तं भुवनेश्वरं । सप्रजापतयः सर्व्वे बालार्कसदृशप्रभं ।
अथाभ्येत्य ततो ब्रह्मा दृष्ट्वा च स महेश्वरं । अयं श्रेष्ठ इति ज्ञात्वा ववन्दे तं पितामहः ।
॥ ब्रह्मोवाच ॥ त्वं यज्ञो भुवनस्यास्य त्वं गतिस्त्वं परायणः । त्वमवस्त्वं महादेवस्त्वं धाम परमं पदं ।
त्वया सर्व्वमिदं व्याप्तं जगत् स्थावरजङ्गमं । भगवन् भूतभव्येश लोकनाथ जगत्पते ।
प्रसादं कुरु शक्रस्य त्वया क्रोधार्द्दितस्य वै । ९५९०
॥ व्यास उवाच ॥ पद्मयोनेर्व्वचः श्रुत्वा ततः प्रीतो महेश्वरः । प्रसादाभिमुखो भूत्वा अट्टहासमथाकरोत् ।
ततः प्रसादयामासुरुमां रुद्रञ्च ते सुराः । अभवच्च पुनर्व्वाङ्गः प्रकृतिस्थो हि वह्निणः ।
तेषां प्रसन्नो भगवान् सपत्नीको वृषध्वजः । देवानां चिदशश्रेष्ठो दक्षयज्ञविनाशनः ।
स वै रुद्रः स च शिवः सोऽग्निः सर्व्वः स सर्व्ववित् । स चेन्द्रश्चैव वायुश्च सोऽश्विनौ स च विद्युतः ।
स भवः स च पर्य्यन्यो महादेवः स चानघः । स चन्द्रमाः सचेशानः स सूर्य्यो वरुणश्च सः । ९५८५
स कालः सोऽन्तको मृत्युः स यमो रात्र्यहानि च । मासार्द्धमासा ऋतवः सन्ध्ये सम्वत्सराणि च ।
धाता च स विधाता च विश्वात्मा विश्वकर्म्मकृत् । सर्व्वासां देवतानाञ्च धारयत्यवपुर्व्वपुः ।
सर्व्वैर्द्देवैःस्तुतो देवः सैकधा बहुधा च सः । शतधा सहस्रधा चैव तथा शतसहस्रधा ।
द्वे तनू तस्य देवस्य वेदज्ञा ब्राह्मणा विदुः । घोरा चान्या शिवा चान्या ते तनू बहुधा पुनः ।
घोरा तु या तनुस्तस्य सोऽग्निर्व्विष्णुः स भास्करः । सौम्या तु पुनरेवास्य आपो ज्योतींषि चन्द्रमाः । ९९००
वेदाङ्गाः सोपनिषदः पुराणाध्यात्मनिश्चयाः । यदत्र परमं गुह्यं स वै देवो महेश्वरः ।
दृष्टश्च महादेवो भूयांश्च भगवानजः । नहि सर्व्वे मया शक्या वक्तुं भगवतो गुणाः ।
अपि वर्षसहस्रेण सततं पाण्डुनन्दन । सर्व्वैर्ग्रहैर्गृहीतान् वै सर्व्वपापसमन्वितान् ।